



# Farní listy

Luhačovice a Pozlovice



KAŽDÝ Z NÁS AŽ  
VYCHÁZÍ VSTRČÍ  
BLIŽNÍMU, ABY TO  
BYLO K DOBRU  
SPOLEČNÉHO RŮSTU.  
ŘÍM 15,2

Milí čtenáři, milí farníci,

myslím, že nejen děti, ale i my dospělí se nemůžeme dočkat příjemných chvil odpočinku a relaxace třeba na dovolených. Mnozí na tento čas pohlížejí i trochu s obavami, zda se svými blízkými „vydrží“ a nedostaví se „ponorková nemoc“ (najednou budeme spolu trávit čas 24 hodin několik dnů v kuse).

K tomu, aby se naše dovolená vydařila, nám může posloužit i následující příběh: Lukáš seděl celý zakaboněný na zadním sedadle auta. Když se maminka zeptala, co se stalo, jeho sestřička Lucka ochotně vysvětlila: „Je naštvaný, protože mu taťka nekoupil tu indiánskou čelenku, co měli

v suvenýrech.“

„Nevím, proč mi ji táta nedovolil koupit. Ani nebyla drahá. Nikdy si nic nesmím koupit,“ stěžoval si Lukáš. Tatínek se podíval do zpětného zrcátka na syna. „Tak to asi budeš mít zakaboněný celý den.“

Ty si v té špatné náladě libuješ a myslíš si, že tím každého otráviš. To se ale mylíš,“ řekl tatínek. „Už jsme na dovolené čtyři dny a zatím jsem si mohl koupit jen jednu věc. A kromě toho musím pořád sedět vzadu,“ pokračoval Lukáš.

# 25. VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA SV. RODINY

*Eva a Přemysl Janíkovi*

## **DLOUHÁ CESTA K REALIZACI KOSTELA**

Byť samostatná farnost zahrnující Luhačovice, Biskupice a Kladnou-Žilín byla zřízena již v roce 1784, tak cesta k odpovídajícímu kostelu měla trvat ještě dalších 213 let. V mezidobě sloužila za farní kostel původně privátní zámecká kaple sv. Josefa. Přesto, že byly prostory několikrát zvětšovány, byly po celou dobu s ohledem na velikost farnosti nedostačující a v jistém ohledu provizorní. V důsledku josefínských reforem, jež se dotkly i církve, a obav vrchnosti z patronátního práva k novému kostelu však uplynulo více než 100 let bez jakéhokoliv zlepšení poměrů. Prvotní záměr kostela byl upnut k Panně Marii Nanebevzaté. Již v roce 1850 byl posvěcen obraz pro budoucí kostel, který věnoval farnosti říšský poslanec Vitek z Biskupic. Na tento svátek přicházeli věřící z Biskupic, Kladné a Žilína v procesi s hudbou do kostela a přinášeli kostelu dar – svíce. Kněz jim vždy vycházel naproti a po skončení obřadů je zase vyprovázel. Tato pouť je ve farní kronice označena jako pouť budoucího kostela. Bohužel se záměr výstavby kostela nedařilo naplnit.

Až v roce 1895 došlo k založení Jednoty svatého Josefa na postavení kostela v Luhačovicích. Nikdo tehdy ale netušil, že uplyne dalších 100 let, než se podaří naplnit cíl, který si Jednota dala. Peněžní prostředky nejprve musely být upsány na válečné půjčky, pořízené pozemky byly zabráný k jinému využití (například ke stavbě spořitelny, nynější městský úřad) nebo byly prostředky znehodnoceny

v rámci první a druhé měnové reformy. Jedinou změnou poměrů tak bylo rozšíření kaple směrem do zámku v roce 1924, 1952 a 1955. Poslední zásadní úprava proběhla v souvislosti s liturgickou změnou po II. vatikánském koncilu.

Až po sametové revoluci došlo k postupnému naplnění dvoustleté snahy o nový kostel. Prvním, byť symbolickým krokem bylo posvěcení základního kamene. Došlo k tomu dne 22. 4. 1990 na Velehradě při historicky první návštěvě papeže na našem území, kterým byl tehdy Jan Pavel II. Další kroky jsou spojeny s osobou P. Antonína Kupky. V mezidobě doznalo změny zasvěcení nového kostela z původního svatého Josefa na celou Svatou Rodinu.



## FARNOST LUHAČOVICE BUDUJE SVŮJ KOSTEL SVATÉ RODINY

Nejprve bylo nutno vyřešit otázku místa pro stavbu kostela. V úvahu připadala fakticky dvě místa. V rámci zámecké zahrady a nebo místo, kde dnes stojí kostel. Celkové náklady na získání pozemků činily částku 1.650.000 Kč. Po vyřešení otázky nalezení místa pro zbudování nového kostela bylo nutno v rámci projektování zajistit mimo jiné i souhlas se stavbou ze strany inspektorátu lázní, protože kostel stojí na prameništi minerální vody. Po projekční přípravě (Michal Brix a Petr Franta) bylo dne 4. 1. 1996 vydáno stavební povolení ke stavbě nového kostela v Luhačovicích. Vlastní práce na stavbě kostela byly zahájeny 29. dubna 1996 a po 14 měsících od prvního výkopu došlo k završení celého díla. Dne 14. 6. 1997 nejprve posvětil Mons. Josef Hrdlička zvony pro nový kostel. Ty jsou z dílny Josefa Kadlce v Halenkově. Celkem se jedná o tři zvony – největší je věnován Svaté Rodině s nápisem: „BOŽE, POSILUJ NÁŠ, AŽ NÁSLE-DUJEME PŘÍKLAD SVATÉ RODINY“ a dále „DAR LUHAČOVICKÝCH FARNÍKŮ LÉTA PÁNĚ 1997“ (váha 220 kg). Menší nese jméno „Maria“ s nápisem: „MARIA, ZŮSTAŇ MATKOU LIDU SVÉMU“ a dále „DAR FARNÍKŮ Z POZLOVIC LÉTA PÁNĚ 1997“ (váha 150 kg) a další dostal název „Sv. Josef“ s nápisem: „SVATÝ JOSEFE, PATRONE CÍRKVE A NAŠÍ FARNOSTI, ORODUJ ZA NÁS“ a dále „NA PAMÁTKU VŠECH DOBRODINCŮ VÝSTAVBY KOSTELA LÉTA PÁNĚ 1997“ (váha 100 kg). Dne 12. 7. 1997 pak došlo konečně k naplnění záměru mnoha generací a olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner slavnostně vysvětil nový kostel Svaté Rodiny v Luhačovicích.

Kostel je moderní stavba s lodí o výšce 12 metrů a se štíhlou zvonící, vysokou 22 m. Hlavní oltář kostela je orientován východním směrem. Trojúhelníkový tvar lodě navozuje myšlenku Nejsvětější trojice a zároveň trojice osob tvořících Svatou Rodinu – Ježíš, Marie a Josef. Přiznaná trémová tesařská konstrukce krovu lodí odkazuje symbolicky na svatého Josefa, patrona prvotního sakrálního prostoru farnosti. Čelní vazník vytváří náznak vítězného oblouku. Autorem plastiky Sv. Rodiny je Marek Trizuljak. V letech 1997–2004 pak byl postupně zařizován interiér kostela. Varhany jsou z roku 2000 a křížová cesta z roku 2004.

O jednom z autorů podoby kostela Sv. Rodiny (Michal Brix) se říká, že je jedním z mála českých architektů, kteří se odklonili od tradic moderní architektury a raději nově interpretovali charakter staveb 19. století. V každém případě je u této stavby a jejich tvůrců vysoce ceněn fakt, že areál nového kostela velmi zdařile navazuje na vysokou architektonickou úroveň luhačovicích staveb, pocházejících zejména z období secese a 30. let minulého století a že patří k typickým architektonickým prvkům těchto krásných moravských lázní.



## 25. výročí posvěcení kaple v Biskupicích

Mgr. Přemysl Janík

Kaple Nanebevzetí Panny Marie se nachází v centru obce Biskupice. Její realizace proběhla souběžně se stavbou kostela v Luhačovicích. Zahájena byla rovněž v dubnu roku 1996, když předtím ještě došlo k demolici původního domu stojícího na místě dnešní kaple. Projekt kaple vypracoval Ing. Kupka z Ostravy. Realizace stavby byla podpořena ze strany Zlínského kraje částkou 600 tis Kč. Dokončená kaple byla vysvěcena 16. srpna 1997 olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem. Připomínáme si tak letos 25. výročí jejího posvěcení.

### Popis kaple

Architektonicky ji tvoří dva vzájemně propojené celky tvaru prolnutých válcovitých hmot završených vertikálou věže s křížem. V prostoru kaple je mramorový oltář s am-



bonem a na čelní stěně výjev tvořený dvěma anděly, kteří každý z jedné strany symbolicky na své natažené paži vynášejí samostatnou postavu Panny Marie k nebesům. Po stěnách kaple je instalována křížová cesta tvořená 14 čtvercovými vyřezávanými zastaveními. Na levé straně v horní části kaple je kruhové okno rozčleněné do čtyř polí s barevnou výplní se symboly jednotlivých evangelistů. Věž kaple je opatřena zvonem, který byl vysvěcen pomocným biskupem olomouckým Josefem Hrdličkou současně se zvony nového kostela v Luhačovicích dne 14. 6. 1997.

## Přidejte se k nám do Společenství rodin!

Mgr. Věra Adámková

Covidová omezení padla, a tak jsme se konečně poprvé sešli na faře v Pozlovicích. S dětmi jsme si zazpívali, přichystali jim velkou omalovánku, na které ozdobil květy pro Pannu Marii, a my dospělí jsme si povídali o modlitbě Anděl Páně, kterou jsme se potom také pomodlili. Na závěr jsme si pochutnali na jahodovém koláči. Pokud máte chuť ke společné modlitbě s ostatními rodinami, přijďte za námi. Zatím se budeme scházet nepravidelně, na datum příštího setkání se můžete zeptat Věry Adámkové nebo Elišky Coufalíkové, případně napište na farní messenger.



Foto: Věra Adámková

# Ej, křížů, křížů

Mgr. Přemysl Janík

To je název výstavy, kterou připravila farnost Luhačovice, připomínající 25. výročí vysvěcení nového kostela v Luhačovicích a kaplí v Kladné-Žilíně a Biskupicích. Výstava mapuje sakrální prostory a drobné objekty s církevním podtextem umístěné ve veřejném prostoru v Luhačovicích a dalších obcích farnosti Luhačovice a Pozlovice. Mnohý z místních obyvatel, natož pak z návštěvníků našeho kraje, by jistě nevěřil, že na ploše sedmi katastrálních území o výměře 5 900 ha je možno nalézt více než sto takovýchto objektů. A v minulosti jich existovalo ještě více. Bohužel mnohé zanikly nebo byly zničeny. S každým takovýmto objektem je navíc spojen často velmi osobní příběh jejich vzniku a existence. Jeho ztráta či zapomenutí je tak ztrátou i pro nás a pro kolektivní paměť místa.

Přijďte se tedy podívat na ty, které se podařilo zmapovat, na jejich fotografie mnohdy i velmi staré a cenné. Navíc, pokud zjistíte, že v rámci výstavy ještě ně-



co chybí či máte k dispozici jiné archivní fotografie, budeme vděčni za jejich zapůjčení k ofocení a duplikaci. A pokud nám sdělíte váš osobní příběh k některému z nich, pomůžete zachovat jeho jedinečnost. Čas totiž nemilosrdně zahlazuje stopy a příběhy, které jsou jednotlivě předávány, a též identifikaci lidí s příslušným místem. Jedině prostřednictvím souvazečnosti s daným místem, třeba právě prostřednictvím příběhu lidí a míst kolem nás, můžeme vybudovat osobní patriotismus, a tak obstát proti tlaku uniformní šedi anonymního a neosobního světa.

Výstavu bude možno zhlédnout na náměstí 28. října v Luhačovicích, a to od července až do konce října 2022. Za všechny, co se na přípravě výstavy spolupodíleli, vás zve Přemysl Janík.

## Slovo Matky Terezy

„Nepředstavujte si, že opravdová láska musí být něco mimořádného. Co potřebujeme, je jen pokračovat v lásce. Jak může lampa svítit, není-li stále zásobována malými kapkami oleje? Pokud olej dojde, světlo zhasne. Mí přátelé - co jsou tyto kapky oleje pro naše lampy? Jsou to ony malé věci všedního života: radost, štědrost, dob-

rá slůvka, pokora a trpělivost, i jen prosté pomyšlení na druhé, náš způsob mlčení, naslouchání, dívání se, odpuštění, mluvení a konání. Toto jsou právě kapky lásky, které v nás udržují po celý život oheň živého plamene. Nehleďte tedy Ježíše daleko; není nikde jinde než tam, než ve vás.“

# Farní společenství – Schola

## Schola Pozlovice

Ing. Jiří Mikulec

Věděli jste, že je Pozlovická schola neodmyslitelnou součástí našeho farního společenství už přes 40 let? Slovem Pozlovická samozřejmě myslíme příslušnost k farnosti Pozlovice. Členové jsou a vždycky byli ze všech vesnic farnosti Pozlovice. Například úplně první vedoucí scholy Věrka Miškaříková je z Podhradí. Geografické okénko ale můžeme směle uzavřít, protože není vůbec důležité. Schola také vždy mezi sebou s radostí vítá pravidelné nebo příležitostné hosty ze všech koutů naší republiky. Takto se k nám občas přidají třeba kluci Petrášovi z Dolní Lhoty, saxofonista Michal Žáček z Ostravy nebo v poslední době zase univerzální muzikant a varhaník Vítek Miškařík, který se nám před nedávnem odstěhoval z Pozlovic.

Pravidelné fungování scholy ale leží na bedrech stálých členů, kterých je zhruba 12. Ano, nemůžeme říct přesné číslo, protože se situace stále mění. Neustále se ale ze všech sil snažíme zajistit doprovod každé nedělní mše svaté (tzv. hrubé) a dalších slavností. Najít si čas na zkoušky mezi všemi studijními, pracovními a rodinnými povinnostmi je poměrně náročný úkol. Sami to asi znáte. Jak by ale byla ponurá bohoslužba bez zpěvu ordinárií a žalmů. A bez písniček!

Pokud Vám to, že slyšíte scholu zpívat nějakou písničku, připadá tak nějak samo sebou, pak vás musíme vyvést z omylu.



Schola Pozlovice v roce 2010, foto: archiv scholy

Příprava takové písně začíná jejím výběrem. Předem si čteme liturgické texty, které při bohoslužbě zazní, a snažíme se vybrat píseň, která tematicky odpovídá. Někdy není co řešit, někdy je to velmi složité. A možná ani netušíte, že několikrát jsme také raději přišli s vlastní autorskou písní, protože nebylo co vybrat.

Následuje fáze nácviků. Zpěváci se učí hlasy. Někdy si je v průběhu zkoušky vymyslejí, protože vícehlásý notový zápis u vybrané písně neexistuje. Ale téměř vždy zní zpěv tak nějak plněji, když není jen jednohlásý, že? Plné ruce práce, a to doslova, mají také muzikanti. Musí se vymyslet, v jakém stylu se píseň bude hrát, jak rychle, jak zhruba bude vypadat předehra, dohra atd. Píšeme „zhruba“, protože výsledek je stejně vždy částečně improvizace a nezřídka to dopadne jinak než na zkoušce.

Všichni jsme amatéři, ale my víme, že to víte. Také víte, že se snažíme zpívat a hrát jak nejlépe dovedeme. A snad také víte, že

jsme vždycky moc rádi, když slyšíme, že zpíváte s námi. Protože jak se říká – kdo zpívá, dvakrát se modlí. A když takto chválíme Boha společně, ještě více nás hudba naplňuje.

Kromě zpěvu se také snažíme fungovat jako společenství. Scházíme se u táboráku nebo grilu a při podobných příležitostech. A aby toho nebylo málo, přibráli jsme si také nedělní kavárnu před kostelem.

Něco nám ale velice chybí: klidné spaní s vědomím, že až nás naše světské starosti přerostou nebo se někdo z nás odstěhuje, budeme mít nástupce. Bylo by úžasné, kdyby ve farnosti pravidelně fungovala malá scholička.

A pokud tento článek čte někdo, kdo by se už cítil starý na malou scholičku, ale zároveň dostatečně mladý na scholu, je srdečně zván mezi nás.



Schola Pozlovice v roce 2021, foto: Eva Janíková

## Schola Luhačovice

*Mgr. Miroslava Martincová*

Historie luhačovické scholy sahá ke konci 70. let, kdy začal do Luhačovic dojíždět otec Měsíc. Navštěvoval své přátele a zajímal se také o možnost vytvoření společenství mladých. Mládež se začala tajně scházet po rodinách, ale brzy se tyto aktivity prozradily. Proto bylo nutné je omezit včetně návštěv otce Měsíce. Naštěstí už v tu dobu působil v naší farnosti P. Rudolf Vašíček a ten mladé podporoval ve schůzkách i zpěvu. Podařilo se mu koupit několik kytar a sehnal učitelku hry na kytaru. Schola se rozrostla i s příchodem kaplana P. Františka Pěňčíka



Schola Luhačovice v roce 2019, foto: Lubomír Vaculčík

kteřý otextoval některé písně skupiny ABBA a začaly se učit písničky ze zpěvníku Cantate. Koncem 80. let se vedení scholy ujal varhaník pan Melkus. Zkoušelo se v zámecké kapli a také u Melkusů doma. V dalších letech se scholou nacvičoval a hrál na kytaru František Malůrek. Začátkem 90. let začala fungovat i malá

schola, často tvořená dětmi, které se připravovaly na 1. svaté přijímání. Ty časem doplňovaly dospělou scholu. Na nedělní mše přijížděl ze Zlína varhaník pan Bližňák. Schole pomáhal v prepisování písniček z kazet do notového zápisu, což byl v tu dobu jeden z mála způsobů, jak se dostat k novým písním. Ve druhé polovině 90. let získaly Luhačovice zásluhou otce Antonína Kupky novou varhanicí Elišku Čechovou, později Malůrkovou. Ta se aktivně zapojila do scholy, díky ní se schola dále rozrůstala a nacvičovala stále náročnější repertoár. Pod jejím vedením se zvýšila kvalita zpěvu, ze zpěváků se stala dobrá parta. Často se zpívalo na svatbách a slavnostech ve farnosti. V průběhu let se také vystřídala řada kytaristů, scholou prošlo hodně zpěváků, vytvořila se zde mnohá přátelství. V současné době scholu vede Eva Janíková, děti se s ní začaly schá-

zet v listopadu 2021 a od té doby nás každou neděli těší novými písničkami.

Bývalí členové scholy se podělili o své vzpomínky:

*„Vzpomínám na otce Rudolfa Vašíčka, který scholu moc podporoval a říkal nám žabky.“* Jana K.

*„Už je to 15 let, co jsem se přestěhovala a přestala do scholy v Luhačovicích chodit. Přesto kdykoli slyším někde v kostele zpívat nějakou scholu, ráda si zazpívám a vzpomínám na naše nácviky. Kolik to dalo práce a zároveň radosti a pocit, že můžeme více přispět k oslavě našeho Pána.“* Veronika B.

*„Při slově schola se mi vybaví studentská léta... setkávání s partou lidí, kamarádů, kteří svým zpěvem či hrou na nástroj vyjadřují víru v Boha... jako jiný způsob rozmluvy s ním... nová přátelství, zážitky.“* Lucie Š.



Společné zpívání Scholy Pozlovce a Scholy Luhačovice, Provodov 2012, foto: archiv farnosti Pozlovce.



Schola Luhačovice 2022, foto: Tomáš Hýsek



# Pokračování z úvodní strany

Tatínek s maminkou na sebe spiklenecky mrkli. „A co mám říkat já,“ řekla maminka. „Vůbec jsem se nevyspala, protože postel byla tvrdá a vajíčka k snídani byla převařená a studená. A mám...“ „Tak ty si, mámo, myslíš, že jsi na tom zle, ale co mám říkat já? Utratil jsem o moc víc, než jsem plánoval, protože jsme dvakrát nemohli spát kvůli počasí pod stanem a zůstali jsme v motelu.“ Děti nevěřičně zíraly na rodiče. To se nestávalo, že by si rodiče tak naříkali. Když se tatínek s maminkou na ně podívali, nevydrželi to a začali se smát. „Podívejte se ven na ten krásný výhled do kraje. Tak jsme se zabrali do toho litování, že jsme si nevyšli krásných věcí kolem nás.“ „Máš pravdu, tati,“ řekl Lukáš. „Budeme si teď

povídat o věcech, za které můžeme děkovat Bohu. Je lepší děkovat a chválit, než naříkat.“

Takový postoj k životu, že si jen budeme stěžovat a litovat se, způsobí, že neuvidíme spoustu krásných věcí kolem nás, že budeme slepí k Božimu požehnání i potřebám lidí.

Budme tedy vděční a než abychom se litovali, raději chvalme Pána za všechno, co nám dává, a uvidíte, že budete šťastnější. Přejeme Vám všem požehnaný letní čas a šťastný návrat z dovolených.

*otcové Janové*

## MODLITBY NA CESTU

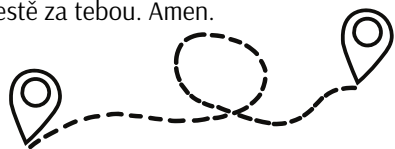
*Z brožurky S Bohem na cestách, Paulínky*

### Modlitba řidiče

Ježíši, Pravdo, osvěćuj mě a daruj mi bdělost a odpovědnost, ať nepřehlédnu žádnou ze značek, ať neztratím správnou cestu a beru ohled na druhé.

Ježíši, Cesto, veď mě a dej mi pevnou ruku, chladnou hlavu a pohotové reakce. Ať mě neovládne záliba v nezřízené rychlosti a já i druzí dojedeme bezpečně k cíli.

Ježíši, Živote, dej, ať žádným svým skutkem život nezničím nebo nepoškodím. Necht' mi každá cesta připomíná, že jsem na cestě za sebou. Amen.



### Modlitba cestujícího

Svěřuji ti, Pane, tuto cestu a prosím tě za všechny, kdo jsou na cestách.

Drž nad námi ochrannou ruku, abychom v pořádku dosáhli svého cíle.

Těm, kteří jsou za volantem, daruj bdělost a jistotu.

Všem těm, kteří se starají o bezpečnou a rychlou přepravu cestujících, odplať požehnáním. Amen.

### Modlitba cyklisty

Pane, buď se mnou na mé cestě. Jsem rychlejší než chodci, prosím tě, ať je svou jízdou neohrozím, ať mi nechybí pozornost a ohleduplnost.

V porovnání s auty jsem však velmi zranitelný, a proto tě prosím, abys nade mnou držel svou ochrannou ruku a já tak bezpečně dojel do svého cíle. Amen.

# FarLístek

Děti dětem

Příloha farních listů věnovaná dětem

---

## P R Á Z D N I N Y

Jsem šťastná, mám volno, zasloužený odpočinek po celém školním roce. Mám více času pro sebe, chci jej ale věnovat i Tobě, Pane Ježíši. Očekávám hodně – slunce, vodu, hory, čas s kamarády...

Pane Ježíši, otevři mi oči pro krásu světa, který byl stvořen Tvým Otcem. Dej mi pozorný sluch pro hlas stvoření. Děkuji Ti za ty dny volnosti. Dej, ať nasbírám sílu, abych byla laskavější.

Setkám se s lidmi, blízkými i cizími, děkuji Ti a prosím Tě, abych jim dovedla naslouchat, abych se přiblížila jim i jejich světu, abych jim porozuměla, neboť mám čas.

Dej mi slova a činy, které dávají radost. Na všech cestách ať je se mnou Tvá láska. Dej, ať se vrátím domů bohatá zkušenostmi s novou silou.

### Svatý Kryštof – patron cestujících

Svatý Kryštof slaví svůj svátek 25. července. Je patronem poutníků, řidičů, cestujících, horníků a ochráncem horských cest. Je také patronem leteckých záchranářů.

Legend o sv. Kryštofovi je několik. Nejznámější z nich je příběh o muži jménem Reprobos.

Byl to muž obrovité postavy, který chtěl sloužit pouze největšímu z králů. Když zjistil, že se jeho král bojí ďábla, dal se do služeb ďábla. Shledal, že se ďábel bojí znamení bílého kříže.

Od jednoho poutníka se dozvěděl, že Ježíš Kristus je ten, koho se ďábel bojí. Reprobos mu chtěl sloužit. Poutník mu řekl, že bude Kristu sloužit tím, že bude přepravovat pocestné přes rozvodněnou řeku. Jednou přenášel přes řeku dítě. Dítě bylo stále těžší a těžší. Obr se tomu velice divil a požádal dítě o vysvětlení. Dítě mu řeklo, že je Ježíš Kristus, král, kterého hledal.

Nesl spolu s ním na ramenou všechnu tíhu světa. Obr mu nevěřil a požádal dítě o zázrak. Obrova mohutná hůl, o kterou se opíral při přenášení lidí přes řeku, se zazelenala a později se na ní objevily květy a plody. Ježíš obra pokřtil a dal mu jméno Christophorus, což v řečtině znamená „Ten, kdo nosí Krista“.



# Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna

## Panna Maria

- je často zobrazována jako Královna nebes
- proto má královské symboly:

K - - - - -

Ž - - - - -

P - - - - -

Ježíšek drží královský symbol:

J - - - - -



Had u nohou Panny Marie je obrazem zla, které přemohla.

*Vybarvi si obrázek - je nakreslený podle barokní sochy Panny Marie, která je v kostele v Letařovicích v severních Čechách!*

# Svatý Jakub

- apoštol

- byl rybářem

jeho bratr byl  
apoštol Jan

- byl stát  
mečem a  
jeho tělo  
je uloženo  
ve Španělsku

- je patronem  
poutníků a  
ochránce  
všech, kdo  
jsou  
na cestách

- k jeho  
hrobu  
putují  
každý rok  
tisíce  
poutníků

Svatý Jakub  
je zobrazován  
jako  
poutník,  
který má:

H - -

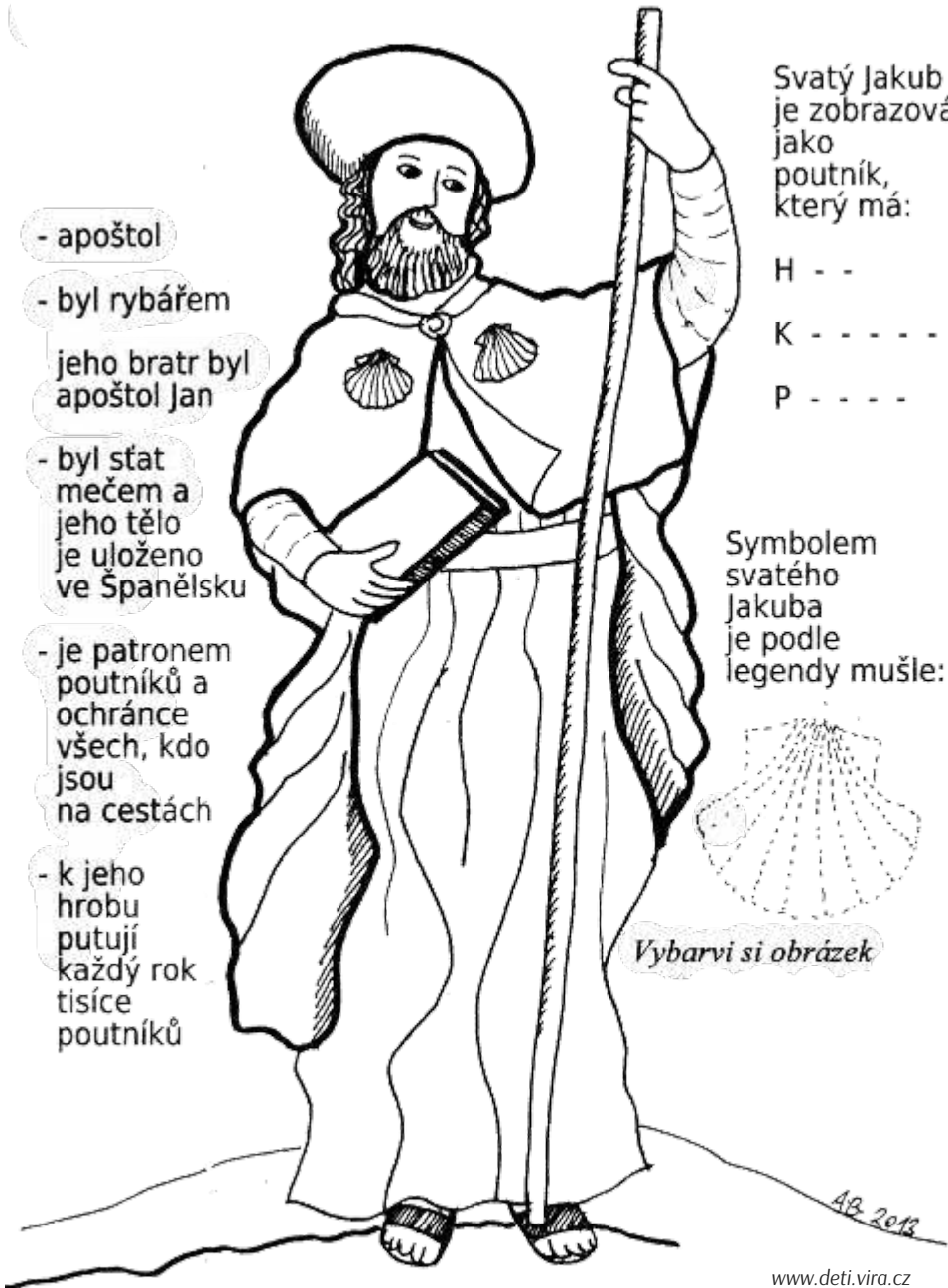
K - - - - -

P - - - -

Symbolem  
svatého  
Jakuba  
je podle  
legendy mušle:



Vybarvi si obrázek



AB 2013

[www.deti.vira.cz](http://www.deti.vira.cz)

Sv. Jakub, syn galilejského rybáře, od Krista dostal spolu se svým bratrem evangelistou sv. Janem pro ohnivou povahu přezdívku „Synové hromu“. Doprovázel Krista a byl prvním, kdo za něj položil život – na rozkaz krále Heroda Agrippy byl stát roku 42 (nebo roku 44).

# V létě bude hodně poutí, vyplň si tu svoji životní

## MOJE CESTA

JAN 3, 14 - 21

JMENUJI SE .....

NARODIL(A) JSEM SE .....

A ASI TAKHLE JSEM VYPADAL(A) .....

TO JE TATÍNEK A MAMINKA  
A JMENUJÍ SE .....

MÁM TAKY SROUZENCE:

TEĎ JSEM TAKHLE VELKÝ(A)  
A JE MI .....

SVOJÍ CESTĚ:  
KŮ SI KRÁSNE  
VYBARVI A  
DO RÁMEČKU  
DĚLALU OBRÁZ  
KY!

AŽ VYROSTU, PŘÁL BYCH SI .....

NEJRADĚJI .....

# Osmisměrka – prázdninové oslavy

E B N O R T A P A M  
Í C B S R P E N A Y  
N Ž I L Í N I K M H  
E B S V I D A N Š C  
C O K Č O K I Ě E Á  
Ě S U R A Č R Z A J  
V L P Á N D A L K O  
S A I D Ě E M H D T  
O V C A N N A P U Ě  
P A E A P O U Ť A L

BISKUPICE, DEN, JÁCHYM,  
KLADNÁ, KNĚZ, LÉTO,  
LUHAČOVICE, MARIA, MŠE,  
OSLAVA, PANNA, PATRON,  
POSVĚCENÍ, POUŤ, RODINA,  
SRPEN, ŽILÍN.

## TAJENKA:

VÍŠ KDO BYLI \_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_ PÁNA JEŽÍŠE?

## Přiřaď patrona ke správnému kostelu/kapli

1. SVATÝ MARTIN
2. PANNA MARIA NANEBEVZATÁ
3. PANNA MARIA POMOCNÁ
4. SVATÁ RODINA
5. PANNA MARIA RŮŽENCOVÁ
6. SVATÁ ZDISLAVA
7. SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ
8. SVATÁ ALŽBĚTA DURYNSKÁ (UHERSKÁ)
9. SVATÝ JOSEF

- ZÁMECKÁ KAPLE V LUHAČOVICÍCH **Y**  
KAPLE NA PODHRADÍ **N**  
FARNÍ KOSTEL V POZLOVICÍCH **P**  
KAPLE V BISKUPICÍCH **R**  
KAPLE NA ŘETECHOVĚ **I**  
FARNÍ KOSTEL V LUHAČOVICÍCH **Z**  
KAPLE V LUDKOVICÍCH **D**  
KAPLE V KLADNÉ-ŽILÍN **Á**  
KAPLE V LÁZNÍCH V LUHAČOVICÍCH **N**

## TAJENKA:

Přežeme ti \_\_\_\_\_  
plné radosti a zábavy.



# Křesťan by se měl umět smát

„Křesťan, který se nedovede smát, ztrácí kus svého světla pro tento svět.“ Don Diego Goso

„Miláčku, ty šaty stály jmění! Proč sis je koupila?“

„Dábel mě pokoušel a šeptal mi do ucha: „Kup si to, kup si to... Vypadáš v tom skvěle!“

„Nemohlas mu nařít, aby od tebe odešel?“ „To jsem mu taky poručila.“ „A co on?“ „Řekl mi, že v nich z dálky vypadám ještě lépe.“



Během zpovědi:

„Piješ?“, ptá se kněz.

„A máš něco?“, odpovídá hříšník.

Vede Mojžíš svůj vyvolený národ

z Egypta, na novém místě se jich ptá:

„Tak co, zůstaneme? Líbí se vám tady?“

„Ne, nelíbí, nějak divně to tady smrdí!“

Jdou dál, po dalších dvou dnech: „A co

tady, zůstaneme?“ „Ne, tady to taky

nějak smrdí!“ Jdou tedy dále a Mojžíš

zase: „Tak tady, ano?“ „Ano, zůstaneme

– tady nic nesmrdí.“ A tak od té doby

mají Židé čistý vzduch a Arabové ropu!

V hodině náboženství vypráví

katechetka o povolání učedníků. „Petr

byl prostý rybář, když ho však Ježíš

zavolał, zanechal svého povolání a stal

se... - „Policistou!“ vykřikl Jiříček.

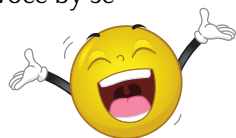
„Policistou?“, diví se katechetka, „jak jsi

na to přišel?“ „No, Ježíš mu přece řekl:

Od této chvíle budeš chytat lidi.“

Kdyby Adam a Eva byli Čičané, byli bychom ještě teď v ráji.

Snědli by hada a na ovoce by se vykašlali



Farář se ptá farnice:

„Proč jsi nedala odsloužit mši svatou za svého zesnulého manžela? To nemluví o gregoriánkách, ale přece aspoň jednu mši?“

„Proč? Logicky jsem to promyslela.

Pokud je v nebi, tak to nepotřebuje.

Jestli je v pekle, tak mu to nepomůže.

A pokud je v očistci..., znám ho moc dobře, to vydrží.“



Hádají se kluci, kdo z nich má lepšího

strejdu. První se chlubí a říká: „Můj

strýc je biskup, a když někam přijde,

všichni mu říkají excelence.“ „To nic

není,“ namítá druhý, „můj strýc je

kardinál, a když někam přijde, všichni

ho oslovují vaše eminence.“ „Hoši, to

nic není,“ dodává třetí, „můj strýc je

obyčejný kněz, a když vystoupí na

kazatelnu a začne kázat, tak lidé říkají

– Pane Bože!“

Farář čte kázání. Zezadu se k němu

přimotá kostelník a šeptá mu: „Otče,

na chóru hrají poker.“ A kněz mu

šeptem odpoví: „Díky, ale nejdřív

musím dokončit to kázání.“



# Liturgický prostor

Mgr. Přemysl Janík

## **Liturgie + prostor = Liturgický prostor**

Z uvedené rovnice vyplývá zaměření dnešního textu, který volně navazuje na předchozí, jenž představil liturgii. Nyní jsme si tedy vymezili téma s akcentem vztahu prostoru. Je jím vzájemná souvztáhnost bohoslužby jakožto života církve a jejího prostoru. Samotné uspořádání chrámového prostoru je úzce svázáno s liturgií a souvisí též s jeho úlohou jako podstatnou součástí pastorace. Sám liturgický prostor je pastorací v tom smyslu, že symboličnost v něm umístěných či vytvořených věcí a míst nám zprostředkovává řád a dává prostor, abychom do něho vstupovali se svou vírou. Chrámový prostor může sloužit „duším“ i bez shromáždění obce tím, že v případě jeho správného uchopení a ztvárnění poskytuje vhodný prostor pro individuální zbožnost. Utváření optimálního místa v rámci již dříve vymezených prostor musí být vedeno s cítem, aby nevedlo k extrému v podobě radikálního ikonoklasmu, ale zároveň, aby svou staticností nesklouzlo k neústupné konzervatismu.

Stále znovu je třeba si uvědomovat, že sám chrámový prostor jako podstatná součást pastorace není k dispozici pro libovolné zásahy. Liturgický prostor má dvě roviny. Rovinu duchovní, která je neuchopitelná, a rovinu hmotnou, kdy je takový prostor konkretizován svými rozměry, tvary, proporcemi, ale i působením světla v rámci tohoto prostoru, čímž vytváří „životní“ prostor pro slavení liturgie jako symbolického obřadu.

Místo a další vnější stránky bohoslužby, jako duchovního prožitku, však musejí být zachyceny v realitě smyslově vnímatelného světa. Toto střetávání duchovní náplně a jeho hmotného projevu je v neustálém napětí a výrazněji se projevuje zejména ve vypjatých situacích, k nimž v rámci historie různě dochází. Současně je však nutno konstatovat existenci vzájemné neoddelitelnosti církve, bohoslužby a liturgického prostoru. Udržení křehké rovnováhy těchto aspektů je trvalou výzvou společenství.

Podoba liturgického prostoru se v průběhu dějin značně proměňovala. Jednotlivé formy liturgického života a prostoru jsou „dědičkami“ jak období pozitivního rozvoje, tak i období úpadku. V rámci tohoto článku si tedy nastiňme základní proměny liturgického prostoru jak v biblické tradici, tak následně i v samotných dějinách církve. Společně si osvěžíme naše znalosti, abychom se na základě nich mohli zodpovědně pustit do případné diskuse nad otázkami ohledně vnějších projevů naší víry a prožívání liturgie jako takové (slavení liturgie konkrétních forem např. Boží tělo) nebo k diskusi o liturgickém prostoru a jeho podobě včetně uměleckého pojetí prostor a případných úpravách.

Výslednou podobu prostor je vždy nutno hledat v poučené, ale otevřené diskusi. Kež nám Duch Svatý dá i ve vztahu k našemu Domu Božímu poznání správné cesty. Bohužel s ohledem na rozsah problematiky

tak musíme učinit jen v hrubých rysech, případně budeme muset některé konkrétnosti probrat blíže v samostatných článkách. Cílem není čtenáře zahltit, vždyť je čas prázdnin, ale přimět k poučené všímavosti třeba v rámci letních výletů a návštěv nejrůznějších sakrálních objektů.

### Starozákonní vývoj liturgického prostoru

První „změna“ ohledně místa bohoslužby přichází v biblické tradici už s životní poutí samotného praotce Abraháma. Hospodin svým povoláním radikálně zasahuje do jeho dosavadního života i zvyklostí a to včetně jeho „kultických forem“. Odvádí Abraháma z jeho domoviny, tedy z místa dosavadní náboženské zkušenosti, a přivádí jej na nové místo – do zaslíbené země. Země, kterou Hospodin přislubuje Abrahamovi a jeho potomstvu navěky. Ne člověk, ale Hospodin si tedy vyvolil služebníka (Abraháma) i místo, kde chce, aby byl vzýván (zaslíbená země). Zde Abrahám svému Bohu buduje oltář a klaní se. Ve známé scéně s obětí Izáka je to opět Bůh, kdo si volí jak místo pro vykonání oběti (horu), tak i oběť. Notoricky známý je i další průběh, kdy původní oběť syn Izák je zásahem anděla (Božím řízením) změněna a nahrazena beránkem, jenž pak tvoří paralelu k další Novozákonní tradici.

I ve vztahu k Mojžíšovi je to Hospodin, kdo si volí místo pro setkání v podobě hořícího keře. Po vyjití Izraele z Egypta, je to opět Bůh, kdo si volí místo pro setkání s Mojžíšem (hora Choreb), kde Hospodin uzavírá s Mojžíšem a jeho prostřednictvím s celým izraelským národem smlouvu. Současně ukládá Mojžíšovi mimo jiné i přesný příkaz, jak má zbudovat „stan setkávání“, tedy místo, kde bude přebývat Hospodin upro-



Obraz: Titian, *Abraham a Izák*, 1542-44

střed svého lidu, uspořádat bohoslužebný prostor a bohoslužbu samotnou. Tedy je to opět Bůh, kdo jasně stanovuje pravidla a Mojžíš a všichni další jsou pouze v roli vykonavatelů nařízení vycházejících přímo od Boha.

V době putování Izraele pouští byl zbudován přenosný příbytek Hospodinův jakožto první svatyně. V knize Deuteronomium pak klade Mojžíš před vstupem Izraelitů do země zaslíbené důraz na centralizaci bohoslužby do jediné svatyně, přičemž o místě, kde bude tato svatyně stát, z Bible víme, že bude „na místě, které Hospodin vyvolí“.

V době rozkvětu Izraele v období králů je to král David, který chce nahradit stanový příbytek Archy a Hospodina „domem z cedrů“. Proti tomuto Davidovu záměru se Hospodin ústy proroka Nátana aktivně ohradí a vystavění „Božího domu“ je spojeno až s potomkem Davidovým – Šalamounem.

I v dalším dějinném vývoji je to Hospodin, který zjevuje svoji vůli k obnovení a stavbě tzv. druhého jeruzalémského chrámu. V druhém chrámu však již chyběla Archa úmluvy a ve svatyni tak zůstala zachována jen menora – kámen, na kterém stála schrána – Archa úmluvy. V tom je opět možno spatřovat paralelu s dnešními oltáři v rámci liturgických prostor.

V celém Starém zákoně je to tedy Bůh sám, kdo má prvotní iniciativu a volí si místo, osobu a typ rituálu. Ve starozákonní biblické perspektivě je tedy zřejmé, že Hospodin při přípravě místa pro slavení oběti plně počítá s účastí člověka, jeho velkorysostí, umem a silami, trvá však na tom, že člověk bude jednat na základě jeho slova a dle jeho pokynů, nikoliv tedy svévolně. Oproti tomuto je to v následném Novém zákoně jinak.

### **Novozákonní vývoj liturgického prostoru**

V širším pohledu je možno první kultický (obřadní prostor) Nového zákona spatřovat v betlémské jeskyni. Zde totiž dle tradice přicházejí zástupci lidstva, aby vzdali hold a přinesli dary novorozenému Ježíši. Návštěva rodičky a novorozeněte je vlastně navázáním komunikace, přijetím do společenství. Je zde tedy ve velmi volném pohledu možno spatřovat první novozákonní prostor liturgie. To, že Nový zákon je pokračováním Starého zákona byt v nových dimenzích, vyjadřuje obětování Páně v jeruzalémském chrámě. Kristus jako nejvyšší novozákonní velekněz je představen Bohu prostřednictvím pravidel daných Bohem starozákonnímu vyvolenému lidu a v rámci chrámu utvořeného dle pravidel Starého zákona.

Ježíš i během svého kazatelského působení pobýval v synagogách, kde i kázal. Kromě jeho vystoupení proti směnárníkům v jeruzalémském chrámě však ve vztahu k liturgickému prostoru nestanovil žádné podmínky či příkázání.

Nový zákon nemluví o žádném kultovním místě v tradičním slova smyslu. Jediné místo bohoslužby je to, kde shromáždění učedníci Ježíšovi lámou chléb, jak jim to Mistr přikázal, aby to konali na jeho památku. Bible nemluví o žádných podmínkách, které by Ježíš stanovil ve vztahu k prostoru. Pouze říká: „Jděte a připravte místo, kde s vámi budu slavit poslední večeři.“ Lze tedy tvrdit, že Ježíš počítal s tím, že podoba poslední večeře bude v souladu s židovskou tradicí, ale nestanovuje, že tradice jiného místa je v tomto pohledu nepřipustná.

Prvotní křesťané tedy žádný speciální prostor, kde by se konaly bohoslužby, nepotřebovali. Bohoslužebné „místo“ bylo tvořeno společenstvím učedníků a nikoli prostorem jako takovým. Tento prvotní prostor může existovat kdekoli v celém stvořeném světě, bez jakéhokoliv omezení. Takže extrémním výkladem toho je postoj, že specifický liturgicko-sakrální prostor by vlastně ani neměl existovat.

Ze zmínek o liturgickém životě prvotní církve můžeme dovodit, že křesťanské obce mají svá místa, kde se k bohoslužbě scházejí. Je to dáno praktickou potřebou mít konkrétní místo liturgického shromáždění. Toto místo se označuje prostým výrazem „večeřadlo či dům“. Tato místa pak nahrazují jediné místo pro Hospodinovu oběť ve Starém zákoně, tedy

jeruzalémský chrám.

Ve 4. století, kdy se církev přetváří z pronásledované minority v legální součást života společnosti, vznikají postupně ve velkých sídelních centrech prostory pro potřeby jednotlivých církevních obcí prostorné baziliky, reagující na dynamický nárůst členů jednotlivých obcí. Dochází k využívání i starších kultických prostor, jako je například Pantheon v Římě. Růst jednotlivých obcí s sebou přináší i změny ve vnitřním uspořádání liturgického prostoru: katedra biskupa a sedadla presbyterů se z bémy stojící uprostřed těchto prostor (auly) přesouvají do čelní apsidy, a to po vzoru úředních sedadel v císařských, soudních a jiných veřejných budovách římské říše. Béma sama se rozestupuje a rozděluje na dva samostatné ambony. Také oltář se proměňuje z původně dřevěného stolu přinášeného a prostíraného jáhny v potřebný okamžik a získá-

vá podobu kamennou a stálé místo v prostoru zdůrazněně ciboriem.

Další výrazná proměna liturgického prostoru přichází na konci antiky a začátku raného středověku. Křesťanství se masově rozvíjí i ve venkovské formě mimo městská centra a následně se střetává se světem prostším a následně i „barbarským“, jak k tomu postupně dochází v rámci tzv. stěhování národů. Křesťanství také v rámci misíí opouští středomořský prostor a vstupuje do severních tzv. zaalpských provincií. Křesťanské kostely budované v těchto „nových oblastech“ nedosahují svou velikostí středomořských městských bazilik. Taktéž duchovní a vzdělanostní aspekt je zde zcela jiný. A církev nemůže při slavení liturgie využívat bohatství antického katechumenátu. Mnohé národy nedisponují ani vlastním písemnictvím, což se odráží i ve stanovení tzv. liturgického jazyka v podobě latiny nebo řečtiny.



Foto: Apsida v rekonstrukci kostela z 9. století v Modré

V důsledku toho většina účastníků bohoslužeb není schopna převzít liturgické úkoly jako ve Středomoří, které by jim za normálních okolností příslušely. Ustavuje se tak specifická vrstva (klérus spolu s mnichy), kteří na dlouhý čas zůstanou jedinými, kteří dokáží „konat“ liturgii, což se zpětně odrazí i v uspořádání liturgického prostoru. Vzniká presbytář (chór) jakožto svébytný a „samostatný“ liturgický prostor v rámci chrámu. Presbytář, který bývá často propojený s mnišským či kanonickým chórem, se tak stává jakýmsi výsostným liturgickým prostorem, do jehož hranic se stahuje téměř veškeré liturgické dění realizované těmito kvalifikovanými osobami. Z důvodu odloučení mnišského klášterního života od života světského tak dochází i k oddělení presbytáře a jeho uzavírání tzv. chórovou přepážkou. V důsledku toho se původní antické umístění oltáře v „aule“ mezi věřícími mění a oltář se přesouvá do presbytáře. Tento vývoj je obecným a to jak v západní tak i východní církvi. Tam toto oddělení dostává zdobnou podobu s vyobrazením Krista a svatých tzv. Ikonostas.

Další změnu v západní liturgii představuje tzv. sjednocování eucharistického rituálu. Její do té doby individuálnost (nejednotnost), byla od 13. století nazírána jako škodlivá s potenciálem k herezi. Velmi pozvolna se tak začala prosazovat tzv. římská liturgie. To vedlo k dalším změnám v liturgickém prostoru. Na dlouho dobu se z kostelů ztrácí ambon – jedno ze základních liturgických ohnisek, neboť biblická čtení koná povětšinou kněz sám přímo na oltáři. Až na výjimky mizí skutečná liturgická procesí (vstupní, s evangeliem, s dary) a většina běžných bohoslužeb se koná ve formě

„missa privata“ v izolovaném chóru či kapli u bočních oltářů a zády k lidu.

V důsledku rozkolu západní církve, pro který se vžil pojem reformace, se rozchází nejen teologický pohled, ale i liturgický koncept katolického prostoru a protestantismu. Kostel je dosud chápáný jako „Domus Dei – Dům Boží“, v němž vše (oltář, stěny, fresky, materiály, použití světla atd.) musí hovořit o Bohu. Reformace ponechává v protestantském světě (zejména v pojetí kalvínského proudu) prostor pro stavby, které jsou v podstatě střízlivé, ne-li bez ozdob a sakrálních zobrazení. To spolu s odlišným teologickým chápáním slavení liturgie vede k odlišnému utváření liturgického prostoru. Mizí svatostánek, znamení Boží přítomnosti, mizí relikvie, světci a madony, obyvatelé symbolického Božího města, nebeského Jeruzaléma; není již nutný půdorys kříže, orientace na východ, apside, chór. Dokonce i oltář ztrácí svůj starý význam a tvar: stává se stolem, obvykle prostým stolem, který už není vyvýšený, oddělený, ale je umístěn tak, aby vytvářel bezprostřednější, účastný, komunitní vztah mezi celebrantem a lidem. V protestantském světě se rozšířila všeobecná a široce rozšířená obrazoborecká nálada, zejména vůči obrazům Panny Marie a svatých. A to vše vyvolá nutnou potřebu reakce i na straně katolické.

Tato „katolická“ reakce a změna liturgického prostoru je spojena se známým koncilem v italském městě Trident a s osobou kardinála Karla Boromejského. Koncept „potridentského“ farního kostela spočíval na následujícím: přehledná široká aula, jejíž prostor není ve své jednotě ničím rušen (minimalizace chórových přepáž-



Foto: Kostel sv. Václava v Sazovicích, zdroj: archspace.cz, kostel-sazovice.cz

žek). V čele prostoru je vyvýšený hlavní oltář, dobře viditelný z každého místa z auly a umožňující všem věřícím zbožně se sjednotit se sloužícím knězem ve slavení svatých tajemství. Svatostánek se z důvodu důrazu na eucharistickou úctu přesouvá přímo do centra na hlavní oltář, kazatelna je umístěná v širokém prostoru auly z důvodu akcentace vyučování věřících ve znalosti Písma i tajemství liturgie, jakož i koncept místa upraveného pro svátost smíření (zповědnice) v blízkosti vchodu usnadňujícího smíření, které je předpokladem plné účasti na slavení mše svaté. Masivní reakcí na protestantský purismus – zejména ve středoevropské oblasti – byla naopak okázalá zdobnost barokního prostoru. Proti protestantskému antropologickému pesimismu, podle něhož člověk není schopen konat nic dobrého, ale je jen hříšník, bez svobody, rozpolceným mezi Satanem a Bohem, rozvíjí katolická církev pozitivní vizi spásy v podobě úcty ke svatým včetně Matky Boží jakožto pomocníků člověka, ochránců a přímluvců na jeho cestě ke spasení. Tato úcta však není výmyslem reformace, ale má základy již v raně křesťanských společenstvích.

Poslední výrazná změna liturgického prostoru proběhla s reformou liturgie v rámci II. vatikánského koncilu s deklarovaným

úkolem všeobecné obnovy spolu s obnovou liturgického života. S tím souvisí nové umístění hlavního oltáře tak, aby – jako střed vši liturgie – znovu stál více ve středu shromáždění věřících (v aule), aby shromáždění věřící byli s ním v úzkém kontaktu, jak tomu bylo v dobách raného (antického) křesťanství. Také svatostánek nově již není nutnou součástí hlavního oltáře, u kterého se slaví liturgie, ale je možné jeho přenesení do zvláštní kaple jakožto návrat k tisíciletým kánonům církve, jenž je v souladu s nepřerušenou tradicí biskupských kostelů (katedrál); znovu zbudování pevného ambonu s ohledem na zdůraznění role čtení z Písma svatého v rámci bohoslužby, jakož i obnovení kněžského sedadla jako místa svědčícího o roli Krista, hlavy církve a velekněze.

Již výše jsme naznačili několik symbolických propojení některých součástí liturgického prostoru s biblickou praxí a vývojem v dějinách a v příštích dílech se na některé prvky nebo části prostoru můžeme zaměřit blíže, a to včetně symboliky a dalších souvztažností. Do té doby vám všem přeji pěkný prázdninový čas. Budu se těšit na vaše případné postřehy z cest k uvedenému tématu, ale i jiné podněty pro případná další pokračování tohoto exkurzu na stránkách našich farních listů.

# Kurz Filip v Luhačovicích

Mgr. Věra Adámková

Drazí farníci, připravujeme pro vás jedinečnou možnost zúčastnit se takřka z pohodlí domova kurzu Filip, jehož prostřednictvím Bůh promluvil k nejednomu lidskému srdci.

Kurz Filip je intenzivním evangelizačním víkendem, na jehož konci může účastník reálně zakusit, že náš Bůh působí i dnes, tedy je skutečně živý a koná mocné činy. Celým kurzem nás budou provázet mladí z Projektu ON (sdružení mladých věřících z Valašských Klobouk), kteří se rozhodli naplno žít s Bohem a vydávat o Bohu svědectví. Obsahem kurzu je soubor přednášek, diskuze a modlitba chval pod vedením kapely GEDEON.

Kurz Filip je určen pro každého, ať je věřící či nevěřící, staršího 15 let, přičemž horní věková hranice není omezená. Zvláště vhodný je pro biřmovance a mladé, kteří touží více poznat Boha.

Registraci spustíme sice až v průběhu měsíce srpna, přesto si již nyní poznačte termín od 23. do 25. září 2022, aby vám kurz neunikl. Současně můžete oslovit své

věřící i nevěřící kamarády, děti, vnuky či jiné rodinné příslušníky a na kurz Filip je pozvat.

Závěrem vás chceme za celý organizační tým poprosit o modlitbu, aby kurz zdárně proběhl a přinesl do našich farností svěží vítr Ducha Svatého.

Svědectví naší farnice z kurzu Filip

*„Podstatnou část svého života trávím ve společenství křesťanů, ale až na kurzu Filip, kterého jsem se docela neplánovaně zúčastnila letos v dubnu, jsem poznala, jak radostné je na vlastní kůži pocítit blízkost Pána. Otevřít oči mi pomohlo, že tento kurz organizují lidé, kteří jsou úplně normální, přirození, a jako bonus neskutečně zapálení pro službu, do které je Pán volá, což je velmi inspirativní. Kurz Filip dal mému duchovnímu životu úplně nový rozměr a všem bych moc přála, aby třeba také právě skrze tuto duchovní obnovu pocítili, že Bůh je a nekonečnou láskou nás všechny miluje.“* Alča



# Co nás ve farnostech čeká



**Úterý 5. 7. / Slavnost sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy, spolupatronů metropolitního chrámu a Arcidiecéze olomoucké**

- Národní pouť na Velehrad – slavnostní poutní mše sv. v 10.30 hod. na Velehradě
- Mše sv. v Pozlovicích v 17.00 h (mše sv. 4. 7. nebude)
- Mše sv. v Luhačovicích v zámecké kapli v 7.00 h, v kostele v 18.15 h

**Středa 6. 7. / Luhačovice**

**Beseda o Mongolsku**

- 18.15 h mše svatá
- 19.00 h beseda s P. Jaroslavem Vracovským ve farním sále u kostela

**Neděle 10. 7. / Luhačovice**

**25. výročí posvěcení kostela Sv. Rodiny**

- 8.30 h mše svatá
- 10.15 h slavnostní mše sv. sloužená děkanem P. Pavlem Macurou
- 14.30 h svátostné požehnání a poté posezení ve farním sále
- 18.15 h mše svatá

**Úterý 12. 7. / Luhačovice**

**Den výročí posvěcení kostela Sv. Rodiny**

- 18:15 h v kostele v Luhačovicích
- mše svatá v zámecké kapli v úterý nebude, ale až ve středu v 7.00 h

**Středa 13. 7. / Luhačovice**

**Koncert Czech Ensemble Baroque**

- 19.30 h v kostele Sv. Rodiny
- koncert je v rámci festivalu Janáček a Luhačovice

**Čtvrtek 14. 7. / Luhačovice**

**Koncert kostelních písní ze Znorov**

- 15.00 h v kostele Sv. Rodiny
- koncert je v rámci festivalu Janáček a Luhačovice

**Sobota 23. 7. / Pozlovice**

- 19.00 h chválová adorace před poutí

**Neděle 24. 7. / Pozlovice**

**Pouť ke svatě Anně**

- 8.00 h mše sv. za poutníky z Podhradí
- 10.00 h mše sv. za poutníky z Provo-dova sloužená P. Pavlem Martinkou

**Neděle 31. 7. / Luhačovice**

**Den rodin**

- od 14:30 h na nádvoří kostela

**Neděle 14. 8. / Biskupice**

**Pouť a 25. výročí posvěcení kaple**

- 11.30 h mše svatá

**Pondělí 15. 8. / Slavnost Nanebevzetí Panny Marie**

**Sobota 27. 8. / Svatý Hostýn**

**Arcidiecézní pouť rodin**

- 10.15 h mše sv. na venkovním pódiu
- program viz plakátek vzadu
- 15.15 h adorace a požehnání

**Farní tábory**

- ministrantský tábor ve Vysokých Žibřidovicích 17.-23. 7.
- tábor pro starší děti od 30. 7. do 6. 8., pro mladší děti 6.-13. 8. Oba v Kelči

POETIKA | MUDRÝ | SVĚTOVÝ | INTELIGENTNÍ | MÍSTNÍ | POPLÁNÍ  
SALESKANSKÉ DÍLO | CÍRKEV V MONDOLPAU | TRUFT & COUSIN

# Dotek Mongolska

**Středa 6. 7. 2022 Luhačovice**  
**18.15 mše svatá**  
**13.00 beseda v sále u kostela**

U BETOVY PRŮJEDNOSTI JEJDE  
Z NEJMLADŠÍCH MLÁDICH ŽEN  
SE ENAGIPIELI, SALESKÁN  
P. JAROSLAV VRAZDANSKY




## 25. VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA SV. RODINY V LUHAČOVICÍCH



**10. ČERVENCE 2022**

**10:15 h slavnostní mše svatá**  
Hlavní celebrant děkan P. Mgr. Pavel Macura

**14:30 h svátostné požeňání a posezení ve farním sále**



V PŘÍLEŽITOSTI DNE PRÁČNÍČEK A SENIČEK  
SRDEČNĚ ZVEME VŠECHNY NA

# DEN RODIN

**31. 7. 2022  
OD 14:30 HOD.**

**NA NÁDVŮŘÍ U KOSTELA  
(ZA NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ VE FARNÍM SÁLE)  
V LUHAČOVICÍCH**

PROGRAM PRO CELOU RODINU  
OBČERŠTVENÍ ZAJIŠTĚNO




ARCIDIECÉZNÍ  
**POUŤ  
RODIN**  
v katedrále Narození Páně

**SVĚTÝ HOŠŤTŮN**  
sobota 27. SRPNA 2022

**PROGRAM:**

- 10:15 mše svatá na venkovním podlaží
- svátostná pro děti
- divočásko
- sváteční z Říma
- ruženec s seniory
- skřiváci hrd
- 15:15 adorače a požeňání

SVĚTÝ MIŠK  
rodinnyzivot.cz




Farní listy. Měsíčník farností. Neprodejné. Vydává: Římskokatolická farnost Luhačovice a Pozlovice pro vnitřní potřebu svých farníků. Adresa: Duchovní správa v Luhačovicích, Pod Kamennou 1000, 763 26 Luhačovice. E-mail: faluhacovice@ado.cz, FB: facebook.com/farnostluhacoviceapozlovice, web: www.luhacovicefarnost.cz. Redakční rada: MUDr. Eva Machů, Mgr. Zdenka Pančochová, pod vedením P. Mgr. Jana Stona. Farlístek: Anna Marie Janíková. Grafická úprava, sazba: Bc. Klára Bětíková, Mgr. Eva Janíková.

Své příspěvky můžete zasílat na [redakcefarnilisty@gmail.com](mailto:redakcefarnilisty@gmail.com) do 12. srpna.